

**DANK**

**SİNEM SAL**

© KARAKARGA YAYINLARI 250

*Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü,  
telif hakkı sahibinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.*

**DANK**

**Sinem Sal**

**Genel Yayın Yönetmeni:** Mustafa Kutlukhan Perker

**Yayın Koordinatörü:** Mesud Ata

**Kapak Tasarımı:** Sedat Gösterikli

**Reklam ve Tanıtım Müdürü:** Bilgen Ülgen

**1-4. Baskı:** April Yayıncılık

**5. Baskı:** Aralık, 2019 / Karakarga Yayınları

ISBN: 978-605-7865-52-6

*İmtiyaz Sahipleri: Yelda Cumaloğlu, Mustafa Kutlukhan Perker  
KaraKarga Yayınları, Destek Yayınları'nın alt kuruluşudur.*

Yayıncı Sertifika No: 13226

**Adres:** Abdi İpekçi Cad. No 31/5

Nişantaşı / İstanbul

**Tel:** (0 212) 252 22 42

**Fax:** (0 212) 252 22 43

 karakarga.com

 info@karakarga.com

 karakargayayinlari

 karakargayayinlari

 karakargayayin

**Baskı:** Deniz Matbaa Mücellit

**Adres:** Maltepe Mahallesi Hastane Yolu,

Sokak No 1/6 Zeytinburnu - İstanbul

**Tel:** 0 212 613 30 06

**Matbaa Sertifika No:** 40200







# DANK

## SiNEM SAL





# İçindekiler

## YİV

Ama Ben Süper Kahramandım .....	11
Çöpleri Boşalt İlyas! .....	23
Cenaze Helvasını Anlamıyorum .....	33
Sadece Bir Yıldız Tohumunun Peşindeydim.....	39
Yumruklarımın Sıkı Tarihi.....	45
Nereye Döküldüm Böyle Dicle? .....	53
Bunu Asla Unutmayacağım .....	61
Bomba Günlükleri.....	75

## SET

Deli Derviş .....	89
Hissizlik Çağı.....	113
Kayıp İnsan Bürosu .....	155
Vaat Örgütü.....	175
Yaşasaydın Ölmezdin.....	217





**yiv**



## Ama Ben Süper Kahramandım

Bugün yirmi yedi yaşımdayım ve anne oldum. Bundan tam on iki sene önce süper gücümü hatırlamak için bir deney yapmaya karar verdim. Hangi mevzulardan sorumlu bir süper kahramandım hatırlamıyorum. Ne olmuştu, gücümü nerede yitirmiştim bilmem. Birini hayal kırıklığına mı uğratmışım? Yüksek yerlerde tanıdıkları olanlar yerime mi geçmişti? Hiçbir fikrim yok. Zaten süper kahramanken de, yarı zamanlı okul okumak ve hatta çalışmak zorunda kalıyordum.

Bütün süper kahramanlar ölümsüzdür! O yüzden bugün ölmeyi deneyeceğim. Nalları dikersem, bu benim süper kahraman olmadığım anlamına gelir.

Türkiye’de süper kahraman olmak zordur. Ecdadınız vardır. Onlarla ilgilenmeniz, bağlarınızı sıkı tutmanız gerekir. Hayatınızdan vazgeçmeniz, ailenizin de hayatının altına mayın döşemeniz demektir. Çünkü sizden sonra hiç kimse aynı kalmaz. Ölünün hayatı değişir, kabul; ama kalanların daha çok.

Annem üç kez kapıya vuruyor. *“Bir şeye ihtiyacın var mı?”* O hep böyledir. Benden dört karış kısa ve küçük bedeninde sürekli endişe saçan hormonlar salgılar durur. Hayatta olup biten her şey için tasalanmak ona verilmiş bir görevdir, kaderine atılmış bir

dendendir âdeta. Tuvalet kâğıdını çekerken, “Yok,” diye bağıryorum, “iyiyim.” Rahatlıyor. Anneler rahatlayınca, çocuklarını da rahat bırakır. Ayağa kalkmadan sifonu çekiyorum ve popom yeniden ıslanıyor. Sifon bozuk, yukarı su sıçratıyor. Adi herif! *Burada Ömer’den bahsediyorum. Okusaydı, o da kendisinden bahsettiğimi anlardı.* Lohusa lohusa beni soktuğu hallere bakın. Hastanenin en bakımsız odasında yatıyorum belli ki. Tuvalet kâğıdından tekrar çekiyorum. Çıplak bacaklarımın arasında biriken tuvalet kâğıtlarıyla önce burnumu siliyorum. Aynı bezle popomu kurulayıp ayağa kalktıktan sonra, hastaneye zarar vermek için sifonu üst üste beş kez çekiyorum. Fazla kâğıt atığı yüzünden klozette biriken su, yukarı kadar yükselip yükselip yeniden borulara doğru çekiliyor. Bugün benim için önemli. Hiçbir şey sınırlarımı bozmamalı! İnsan hayatı genellikle sadece bir günü yaşamak için inşa edilir. İşte o gün, bugün! Otobanda son hızla gidersin, benzin harcarsın, yollardan geçersin ve görmek istediğin yere geldiğinde durursun. O kadar... Peki ya ben? Gelmek istediğim yer tam olarak neresiydi? Oraya geldiğimi nasıl anlayacağım?

Psikoloğum sessizliğimin üçüncü dakikasında, “Sizi buraya getiren nedir?” diye sormuştu bana. İşte bunu hiç unutmam. Çünkü hayatım boyunca bir daha hiç kimse bana, oraya neden geldiğimi ya da oradan neden gittiğimi sormadı. Buna güvenmedim. Elbet bir bildikleri vardı. Çok üstünde durmamak gerekti. Öyle yaptım. Psikoloğum beyaz dikdörtgen bir masanın arkasında duruyordu. Masanın üstündeki sarı, plastik çiçeklerin üstü tozluymuştu. Hapşırma sebep oluyordu. Ben hapşırırken, psikoloğum bir peçete çekip bana uzatıyordu. Burnumu silerken, ağlamaya başlıyordum. Hayatımın en sarsıcı anılarını anlatırken, psikoloğum dakikaları sayıyordu. Bir saati dolduğu anda, “Toparlayalım...” diyordu.

Toparlayamıyorduk. Psikoloğum bana hayattan ne beklediğimi sordu. Ben de ona, “İntihar etmek için şartların olgunlaşmasını bekliyorum,” dedim. İnsan, geride kendisini sevenleri bırakırken, rahat rahat ölemiyordu.

On iki yaşımdayken, psikoloğun odasından beşinci kez çıktığımda, kendisi anneme her şey için geç kaldığımızı söylemiş. Babamın ölümünden o kadar çok etkilenmişim, öyle çok etkilenmişim ki her yerde onu görüyormuşum. Kuzenlerim benimle aynı odada uyumuyorlarmış. Mahallenin bir kısmı cinli olduğumu düşünüyormuş. Çok yalnızlık çekmişim. Fakat neyse ki hiç kimse yalnız olduğumu düşünmemiş. Hiç konuşmayan insanların yalnız olduğu düşünülmez. Çünkü bilinen odur ki hiç konuşmayan insanların kafasında konuşan başka insanlar vardır. Bunu anneme söylediğimde, “Çok konuşma,” dedi. Olur dedim, çok konuşmam.

Mevzuya gelecek olursak, bugün annemi ve erkek kardeşimi öldürmeye karar verdim! Ama bir sorun, neden... Sorarsınız tabii. Ben bugün anneme ve erkek kardeşime sarılacağım desem dönüp bakmazdınız. Fakat öldüreceğim deyince işler değişir. Böyle ol sun istemezdim. Yani sevgiyi de sıradanlaştırmayın isterdim. Fakat bunu dert etmeyeceğim kendime. Çünkü insan dert edinince hasta oluyormuş, kanser oluyormuş. Ben kanser olmak istemiyorum ki... Süper gücümü keşfetmek istiyorum. Babamı çok özledim. Eskiden, ben süper kahramanken, belki de bütün fasulyelerden sorumluydum. Pamuk arasında dev ağaçlar besleme yeteneğim vardı, kim bilir? Asıl gücüm başkaydı tabii ki. Bunlar yan görevlerimdi. Bütün ışıklar benim üstümdeydi. Bütün parmaklar beni gösteriyordu. Bütün tabelalar beni işaret ediyordu. Ünlü bir rock yıldızıydım. Annemin kalın kapaklı Kur'an-ı Kerim'lerinin üstüne çıkardım. Hiç de çarpılmazdım. Maymuna dönecekmişim eğer

onların üstünde zıplamaya devam edersem. Babaannem öyle demişti. Ama ben maymun olmadım hiç. Çünkü ben... Süper kahramandım! O kadar süper kahramandım ki Allah babamı ben üç yaşımdayken yanımdan almış, annemi sakat bırakmış, kardeşimi de ipsiz sapsız, it kopuk, bir baltaya sap olamayan serserinin teki yapmıştı. O kadar süper kahramandım ki depremde evimiz çökmüş, ben enkaz altından karıncam Faik'i bir hafta sonra kurtarmıştım. O kadar süper kahramandım ki çim adamım hiç yeşermemişti. O kadar süper kahramandım ki hiçbir işte dikiş tutturamamıştım. O kadar süper kahramandım ki hiç kimse beni görmemişti.

Bugün büyük gün. Şşşşşşşt! Ailemi katledeceğim. Ama bir sorun neden... Çünkü ölmem gerek. Dedim ya, eğer süper kahramansam ölmem. Ama ölme ihtimalim de var, çünkü ben de insanım. Yani... Olabilirim. Bu durumda, eğer ölürsem, ailemin arkamda bıraktığım acıyla yaşamasını istemiyorum. Bunu yıllardır planlıyorum. "Bir gün intihar etmeye karar verirsen, annenle erkek kardeşinin ne kadar acı çekeceğini de hatırla..." demişti bana psikolog. Psikolog, tam bizim altın günlerine gelen Gül Teyze gibiydi. Şaşılacak şey... Ben de karar vermiştim. Birkaç yıl boyunca büyük yatırımlar yapacak, yeterli birikimi sağladığımda, toplum şartlarına her açıdan uyduğumda ve ailemi en mutlu ettiğim anda, hepsini ortadan kaldıracaktım. İnsan, bence, çok mutluyken ölmeli. Böylece yaşadım diyebilirdi. Bütün sevdiklerim benden önce ölecekti. Sonra da rahat rahat, arkamda kimi bıraktım demeden kendi işimi bitirecektim. İşte bu yüzden bugün annem Hatice ve kardeşim Ergün'ü çok mutlu edeceğim.

Anneme bir erkek torun verdim bir hafta önce. Hiç olmadığı kadar mutlu olduğunu söylüyor. Torun başkaymış. İnsan, kendi çocuklarını büyütürken o kadar genç oluyormuş ki tadını alamıyormuş.

Kardeşim Ergün'e gelecek olursak, kendisi mahallemizin futbol takımında oynuyor. Onu neden takıma aldıklarına dair en ufak bir fikrim yok. Şimdiye kadar hiç gol atmadı. Sanırım reis olmasının etkisi var. Hani şu kafa tokuşturanlardan. Kardeşim, Hasköy'ün başkanı gibi davranıyor. Gerçi ülkenin başkanı da Hasköy'ün reisi sanıyor kendini.

Ergün'ün bugün önemli bir maçı var. Futboldan anladığını sanmıyorum. Futboldan anlasaydı, babam öldüğünde onu durdurabilirdi. Böyle büyük bir golü ilk dakikada hepimiz yemezdik. Eğer Ergün, gerçekten iyi bir futbolcu olsaydı, o kadar hızlı koşar, o kadar hızlı koşardı ki babamı hemen hastaneye yetiştirirdi. Ne bileyim, mesela gerçekten Ergün iyi bir futbolcu olsaydı, en azından hakem bize kırmızı kart çıkarttığında, "Ne diyorsun ulan!" der, o düdüğü alır hakemin götüne sokardı. Hiç düşündünüz mü bilmiyorum da, Ergün iyi bir futbolcu olsaydı, göğsünü gere gere havalanırdı ve bir kafa atardı bize doğru gelen kamyona. Sonra, bir kafa daha atardı! Sonra bir kafa! Durdururdu. Yani bir ihtimal, Ergün iyi bir futbolcu olsaydı, hakkımızı söke söke alırdı. Ama Ergün, iyi bir futbolcu değil.

Annem, Hamza'yı, ona babamın ismini verdik, kucağında tutuyor. Dizlerinin üstünde bez var. Kenarları mavi ince oyalı, beyaz bir kustumuk bezi. Pencerenin hemen yanına gri, lastikle kaplı koltuk değneğini dayamış. Eskiden çok korkuyordum. Doğurunca annelik duyguları Allah tarafından damarlarıma zerk edilecek diye ödüm kopuyordu. Çok şükür, beklediğimiz hiçbir felaket gibi bu da gerçekleşmedi. Elbette ummadığım başka felaketler sıralandı hemen. Hastane masrafları o kadar kabarık çıktı ki, bugünün, yani yıllardır planladığım Ölümsüzlük Dosyası'nın son gün maliyetini karşılamak için biriktirdiğim paranın bir kısmını Ömer'e,